

знахарството си да възвърне здравето на внукътъ си, — радостъ-тъ и спокойствието на неговътъ старостъ. — Какво е отговорила старицътъ и помогнала ли е нищо, ний незнаймы, та на не ни е до толкозъ и нужно да го знаймы; сега ний трѣба да пристѣпимъ въ описанието на по-важны приключения.

Врѣмето и въ старо врѣме е така бързо прѣминувало както и сега, и както нашата хубавица въздышала и ся топила, така и годината ся объртала около осьтъ ся: пожълтѣлитъ върхове на есенътъ покрили горитъ, зачервили ся листоветъ на шубръцътъ въ доловетъ; поточетата вече влачали въ днь море раскжсантъ имъ прѣмънъ; студената слана, а по ней и дебелый снѣгъ, и на крылѣтъ на сѣверный вѣтръ возена, грозната царица на студътъ, поставила ледений си прѣстолъ въ царовището на лѣтото. Невѣнка по обычайтъ си отишла веднѣждъ въ черквъ, като ся моляла тамъ съ надѣждъ Богу, тя безъ да иска, възвила очи тѣ погледнѣла на лѣвж странъ — и що видѣла? — Единъ хубавецъ младъ момъкъ, въ синѣ горнѣ дрехъ, запѣтянъ съ знатны пѣтелкы; стоялъ тамъ отлѣво и не далекъ отъ ней, стоялъ, като нѣкой царъ между другитъ и неговый свѣдѣтъ и проникливъ погледъ ся срѣснѣлъ съ нейный погледъ. Невѣнка ся исчервила отведнѣжъ, сърдцето и силно затрепкало и сякашъ че и думало: Ето го, той е! . . . тя снела очи долу, но не за много; не ся стѣрпѣла, пакъ погледнѣла хубавецъ, и изново лицето ѝ пламнѣло, изново затрепкало клетото ѝ сърдце. Ней ся видѣло, че драгыйтъ онзи призракъ, който така неопрѣдѣленно ѝ ся вѣставалъ та деня и ноця прѣлщавалъ нейното въображение, былъ съвсѣмъ подобенъ на образътъ на този младъ момъкъ, — и за това тя гледала вече свободно на него, като на отколѣшенъ нейнъ познайникъ.

Нова свѣтлина изгрѣяла въ Невѣнкинѣтъ душъ и, както кога ся пробуди нѣкой отъ свѣтлинѣтъ на слънцето, а не е дошълъ още на себе си отъ многото несвързаны и разбърканы сѣнища, които сж го вълнували въ течението на дългѣтъ нощъ, сяда та мисли, таа мисляла и Невѣнка и думала: «Виждъ, че имало на свѣтътъ и такъвъ миличъкъ хубавецъ, такъвъ приятенъ чловѣкъ и такъвъ любезенъ момъкъ? Какъвъ възраст! Каква права снага! Какво бѣло-червено лице! А очитъ? ахъ, очитъ му сякашъ блескавица! Но страшлива азъ, бояхъ ся да гледамъ на тѣхъ дълго, а той ся вгледваше въ мене и гледаше мя много вторачено, даже и когато ся моляше Богу!